

Džudė iškėlė sunkų treniruočių kardą ir atsistojo pirma kovine pozicija – parengties.

„Pratinkis prie svorio, – kartodavo jai Medokas. – Privalai būti pakankamai stipri nenuilstamai smūgiuoti. Pirmoji pamoka – išmokti būti tokiai stipriai. Skaudės. Bet skausmas užgrūdina.“

Džudė tvirtai įsispyrė kojomis į žemę. Ėmė kartoti vieną poziciją po kitos, o vėjas kedeno plaukus. Pirmoji pozicija: kardas priešais, pakreiptas į šoną, kad apsaugotų kūną. Antroji: rankena aukštai, lyg kardas būtų iš kaktos styrantis ragas. Trečioji: nuleisti kardą žemyn prie klubo ir apgaulingai durti į priekį. Ir galiausiai ketvirtoji: kardas vėl aukštyn, prie peties. Kiekvieną poziciją galima pritaikyti ir puolimui, ir gynybai. Fechtavimasis kaip šachmatai – reikia nuspėti priešininko ėjimą ir atremti, kad neįdurtų.

Tik šis šachmatų žaidimas žaidžiamas visu kūnu. Ir po jo lieka mėlynės, nuovargis, nepasitenkinimas visu pasauliu ir savimi.

O gal fechtavimasis labiau primena važiavimą dviračiu. Mokydamasi važiuoti – dar gerokai anksčiau, realiame pasaulyje – Džudė daugybę kartų griuvo. Keliai buvo tokie nubrodinti, kad mama manė, jog liks randai. Bet Džudė pati nusiėmė papildomus ratukus, nes nenorėjo atsargiai važinėti šalikelėmis kaip Tarina. Džudė norėjo lėkti gatve, greitai kaip Vivė, ir jei dėl to po nubrodinta oda prilįsdavo akmenukų, ką gi – tiesiog vakarais leisdavo tėčiui ištraukti juos pincetu.

Kartais Džudė ilgėdavosi dviračio, bet Fėjų šalyje dviračių nebuvo. Vietoj jų turėjo milžiniškas rupūžes, liesus žalsvus ponius ir perkarusius arklius paklaikusiomis akimis.

Ir dar ji turėjo ginklų.

Ir patėvį – jos tėvų žudiką. Didžiojo karaliaus generolą Medoką, kuris norėjo išmokyti ją joti žaibo greičiu ir kautis iki mirties. Tačiau kad ir su kokia jėga Džudė jį puldavo, jis tik nusijuokdavo. Jam patiko jos pyktis. „Ugnis“, – sakydavo jis.

Jai irgi patikdavo pykti. Pykti yra geriau, nei bijoti. Geriau, nei prisiminti, kad ji yra mirtingoji tarp pabaisų. Niekas daugiau jai nebesiūlė mokantis užsidėti papildomus ratukus.

Kitoje pievos pusėje Medokas įvairių pozicijų mokė Tariną. Tarina irgi lavinosi kautis kardu, bet turėjo kitokių bėdų nei Džudė. Pozicijos jai pavykdavo geriau, tačiau ji nekentė treniruočių. Ir gindamasi, ir puldama Tarina būdavo vienodai nuspėjama, ją buvo lengva įtraukti į kovą ir išmušti iš pusiausvyros sumaišius ėjimus. Kas kartą, kai taip nutikdavo, Tarina įsiusdavo, tarsi Džudė būtų supainiojusi šokio žingsnelius, o ne laimėjusi.

– Ateik čia, – pakvietė Medokas Džudę iš kitos pievos pusės.

Persimetusi kardą per petį, ji nužingsniavo prie Medoko. Saulė jau leidosi, bet kadangi fėjos yra sutemų padarai, jų diena dar nė neįpusėjo. Dangus nusidažė vario ir aukso spalvomis. Džudė giliai įkvėpė pušų spyglių kvapo. Akimirką pasijuto kaip vaikas, besimokantis naujo sportinio žaidimo.

– Ateik pasitreniruoti, – tarė Medokas, kai Džudė priartėjo. – Judvi abi kausitės prieš senąjį raudonkepurį.

Tarina pasirėmė ant kardo ir jo smaigalys įsmigo žemėn. Neturėtų jo taip laikyti – ginklui kenkia, bet Medokas nutilėjo.

– Valdžia, – pasakė jis. – Valdžia suteikia galimybę gauti, ko nori. Valdžia suteikia galią priimti sprendimus. O kaip gauti valdžią?

Džudė sustojo prie savo dvynės. Buvo akivaizdu, kad Medokas laukė atsakymo, bet tikėjosi neteisingo.

– Išmokti gerai kautis? – pasakė ji vien tam, kad *ką nors* pasakytų.

Medokas nusišypsojo ir Džudė pamatė jo apatinius iltinius dantis, ilgesnius už kitus. Jis pakedeno jai plaukus aštriais nagais – neskaudžiai, bet priminė, kas jis toks.

– Mes gauname valdžią užimdami ją.

Jis parodė į kalnelį, ant kurio augo gudobelė.

– Kita pamoka bus žaidimas. Ten mano kalnelis. Nagi, užimkit jį.

Tarina paklusniai nužingsniavo, kur liepta, Džudė nusekė įkandin. Medokas, plačiai šypsodamasis,ėjo drauge.

– Ir kas toliau? – be ypatingo entuziazmo paklausė Tarina.

Medokas, lyg svarstyčių galimas žaidimo taisykles, pažvelgė į tolių.

– O dabar atlaikykite puolimą.

– Pala, ką? – paklausė Džudė. – Tu pulsai?

– Tai čia strateginis žaidimas ar kovos treniruotė? – susiraukusi paklausė Tarina.

Medokas vienu pirštu pakėlė jos smakrą taip, kad ji pažvelgtų į jo auksines lyg katės akis.

– O argi treniruotė nėra greitas strateginis žaidimas? – labai rimtai paklausė. – Pasitark su seserimi. Kai saulės spinduliai palies šio medžio kamieną, ateisiu atsikovoti savo kalno. Pargriaukite mane nors kartą, ir judvi laimėsite.

Tada patraukė už tolėliau augančių medžių. Tarina atsisėdo ant žolės.

– Nenoriu to daryti, – pasakė ji.

– Čia tik žaidimas, – susinervinusi priminė jai Džudė.

Tarina įdėmiai į ją pažvelgė – taip, kaip žiūrėdavo viena į kitą, kai kuri nors mėgindavo apsimesti, jog viskas gerai. – Na, tai *ką*, manai, turėtume daryti?

Džudė pažvelgė aukštyn į gudobelės šakas.

– O ką, jei viena mėtytų akmenis, kol kita kautųsi?

– Gerai, – sutiko Tarina ir atsistojusi pradėjo rinkti akmenis, suėmusi sijoną, dėjo juos į klostes. – Nemanai, kad jis įsius?

Džudė papurtė galvą, bet suprato Tarinos klausimą. O kas bus, jei jis netyčia jas nužudys?

„Bijai vilko, neik į mišką“, – dažnai sakydavo tėčiui mama. Ir tai buvo vienas tų keistų posakių, kuriuos, suaugusiųjų nuomone, vaikai privalėjo suprasti, nors kai kurie neturėjo jokios prasmės, pavyzdžiui: „Geriau žvirblis rankoj negu briedis

girioj“, „Lazda turi du galus“ arba tas visiškai nesuvokiamas „Atitiko kirvis kotą“. Dabar, stovėdama ant kalnelio su kardu rankoje, Džudė geriau suprato šią išmintį.

– Užimk poziciją, – paliepė ji ir Tarina, nešvaistydama laiko veltui, išsiropštė į medį. Džudė pažvelgė į saulę ir svarstė, kokių gudrybių gali imtis Medokas. Kuo ilgiau jis lauks, tuo bus tamsiau – o tamsoje, priešingai nei Džudė ir Tarina, jis matė puikiai.

Tačiau jokių gudrybių jis nesiėmė. Išniro iš krūmų ir rėkdamas taip, tarsi vadovautų tūkstantinei armijai, pasileido prie jų. Džudei iš siaubo net pakinklius pakirto.

„Čia tik žaidimas“, – paklaikusi priminė sau. Bet kuo labiau Medokas artėjo, tuo mažiau kūnas ja tikėjo. Visi prigimtiniai instinktai liepė bėgti.

Dabar, matant Medoko didybę ir judviejų menkumą, toje baimės akivaizdoje, mergaičių strategija atrodė kvaila. Džudė prisiminė ant žemės kraujo klane gulinčią motiną, jos išvirtusių žarnų kvapą. Prisiminimai nuaidėjo galvoje kaip griausmas. Jos laukė mirtis.

„Bėk, – ragino visas kūnas. – BĖK!“

Ne. Motina bėgo. O Džudė tvirtai įsispyrė kojomis.

Ji prisivertė, nors kojos ir drebėjo, atsistoti pirma pozicija. Medokas, nors jam teko kopti aukštyn, turėjo pranašumą – jis turėjo tikslą. Ir akmenys, kuriuos mėtė Tarina, nesulėtino jo žingsnių.

Nuo pirmo smūgio Džudė išsisuko, net nemėgino jo atremti. Pasislėpusi už medžio išvengė antro ir trečio. O ketvirtas parbloškė ją ant žolės.

Ji užsimerkė, laukdama mirtino dūrio.

– Nėra sunku paimti daiktą, kai niekas nemato. Bet išsaugoti jį, net jei visi pranašumai tavo pusėje, nėra lengva užduotis, – nusijuokė Medokas. Atsimerkusi ji pamatė ištiestą jo ranką. – Taip ir valdžią lengviau užimti, nei ją išlaikyti.

Džudei tarsi akmuo nuo krūtinės nusirito. Vis dėlto čia tik žaidimas. Tik dar viena pamoka.

– Taip nesąžininga, – pasiskundė Tarina.

Džudė nieko neatsakė. Fėjų šalyje viskas vykdavo nesąžiningai. Ji jau išmoko nebesitikėti, jog gali būti kitaip.

Medokas padėjo Džudei atsistoti ir sunkia ranka apglėbė pečius. Jis apkabino abi dvynes. Kvepėjo dūmais ir sukrešėjusiu krauju ir Džudė prisišliejo prie jo. Gera būti apkabintai. Net ir pabaisos.

Naujasis Fėjų šalies Didysis karalius drybsojo soste – karūna atsainiai nustumta ant pakaušio, ant pečių užmestas ilgas, net grindis šluojantis ryškiai raudonas apsiaustas. Pačiame smailėjančios ausies galiuke spindėjo auskaras. Ant pirštų žibėjo masyvūs žiedai. Tačiau labiausiai į akis krito švelnios sučiauptos Kardeno lūpos.

Būtent jos išdavė, koks iš tiesų jis niekšas.

Stovėjau jam prie šono, garbingoje senešalo vietoje. Turėjau būti patikimiausia Didžiojo karaliaus Kardeno patarėja, tad teko įsijausti į šį vaidmenį, o ne būti tuo, kuo norėjau, – pilkuoju kardinolu, gebančiu priversti karalių paklusti, jei sugalvotų man pasipriešinti.

Akimis perbėgau minią ieškodama Šešėlinio dvaro šnipo. Šešėlinis dvaras perėmė susirašinėjimą iš Užmaršties bokšto,

kur buvo įkalintas Kardeno brolis, ir dabar laiškelių nešė man, o ne tam, kam jis buvo skirtas.

Ir čia tik viena iš daugelio bėdų.

Prabėgo penki mėnesiai nuo to laiko, kai jėga pasodinau Kardeną kaip savo karalių marionetę į Elfheimo sostą; penki mėnesiai nuo to laiko, kai išdaviau savo šeimą, kai mano sesuo išsivežė mažąjį broliuką į mirtingųjų pasaulį, toli nuo karūnos, kurią jis gal būtų užsidėjęs; penki mėnesiai nuo tada, kai sukryžiauvau kardus su Medoku.

Penkis mėnesius miegojau ne ilgiau kaip po kelias valandas.

Anuomet tai atrodė geras sandoris – labai *fejiškas* sandoris: pasodinti į sostą tą, kuris mane niekina, kad Ažuolui negrėsėtų pavojus. Apgaule priverčiau Kardeną pažadėti, kad tarnaus man vienus metus ir vieną dieną ir tiesiog svaigau, kad mano užmačios pavyko. Tada metai ir viena diena atrodė visa amžinybė. Bet dabar man reikėjo sugalvoti, kaip išlaikyti jį savo galioje – ir toliau nuo nemalonumų – ilgesnį laiką. Kad Ažuolas galėtų turėti tai, ko neturėjau aš, – vaikystę.

Dabar metai ir viena diena atrodė visiškai niekis.

Ir nors Kardenas sostą gavo dėl mano machinacijų ir liko jame tik todėl, kad aš pasistengiau, vis tiek nejučiomis nervinausi, matydama, kaip patogiai jis čia jaučiasi.

Fejų šalies valdovai susieti su žeme. Jie jos gyvybinių jėgų šaltinis, jos gyva, plakanti širdis – kažkokia mistine, man nesuprantama prasme. Bet Kardenas tikrai toks nėra. Jo pašaukimas – tinginiauti, o ne rimtai valdyti.

Dažniausiai atrodė, kad didžiausia jo pareiga – leisti bučiuoti žiedais išpuoštas rankas ir klausytis aukštuomenės meilistikavimų. Neabejojau, kad ta dalis – bučiniai ir lankstymaisi – jam

labai patiko. Ir jam tikrai patiko vynas. Jis nuolat reikalavdavo pripildyti blizgančią inkrustuotą taurę šviesiai žalsvo gėrimo. Vien nuo to kvapo man apsvaigdavo galva.

Kai viskas aprimo, Kardenas pažvelgė į mane ir kilstelėjo juodą antakį.

– Mėgaujiesi savimi?

– Ne taip, kaip tu, – atsakiau.

Tai, kaip jis nekenė manęs mokykloje, buvo tarsi smilksnanti žvakė, palyginti su kaitria dabartinės neapykantos liepsna. Jis nusišypsojo. Akys piktai sukibirkščiaavo.

– Pažiūrėk į juos visus, į savo pavaldinius. Kaip apmaudu, kad niekas nežino, kas jų tikrasis valdovas.

Nuo jo žodžių man šiek tiek nukaito skruostai. Jis turėjo tą gebėjimą – ižesti komplimentu – ir kuo labiau norėjosi juo patikėti, tuo skaudžiau žeidė.

Daugybėje puotų vengdavau dėmesio. O dabar visi mane matė – nušviestą žvakių liepsnų, su vienu iš trijų vienodų juodų švarkų, kurį vilkėdavau kas vakarą, prisisegusią kardą Sute-ma. Aukštuomenė sukosi šokio svaiguly, dainavo dainas, gėrė aukso spalvos vyną, minė minkles ir laidė užkerėjimus, o aš nuo karališkosios pakylos iš aukšto juos stebėjau. Jie buvo gražūs ir kartu siaubingi, bet nors ir niekino mano mirtingumą, gal net tyčiojosi iš manęs, vis dėlto ant pakylos stovėjau aš, o ne jie.

Žinoma, gal tokia padėtis ir ne itin skyrėsi nuo slėpimosi. Galbūt taip irgi slėpiausi, tik atviroje vietoje. Bet negalėjau neigti, jog, kas kartą pagalvojus apie valdžią, kurią įgijau, mane užliedavo pasitenkinimo pliūpsnis. Ir labai tikėjau, kad Kardenas to nepastebės.

Kažkur ten, jei atidžiau pažiūrėčiau, pamatytčiau savo dvyneę Tariną, šokančią su sužadėtiniu Loku. Su tuo pačiu Loku, kuris, kadaise maniau, mane gal mylėjo. Su Loku, kurį, tikėjau, si, būčiau galėjusi mylėti. O Tarinos ilgėjau. Tokiais vakarais kaip šis įsivaizduodavau, kaip nušoku nuo pakylos ir nuejusi prie jos mėginu paaiškinti, kodėl taip pasirinkau.

Jos vestuvės vos už trijų savaitių, o mudvi vis dar nesikalbame.

Įtikinėjau save, kad pirmą žingsnį turi žengti ji. Juk Tarina man melavo dėl Loko. Vis dar kvailai jaučiausi žiūrėdama į juos. Jei ji nesiruošė atsiprašyti, bent jau galėtų prieiti ir apsimesti, kad nėra už ką atsiprašinėti. Turbūt susitaikytiau su tuo. Bet ne aš turėjau pirma prieiti prie Tarinos ir maldauti.

Žiūrėjau į ją šokančią.

Medoko ieškoti nesivarginau. Jo meilė buvo kaina, kurią sumokėjau už šią padėtį.

Prie pakylos priklaupė neaukštas, sudžiūvęs fėjų vaikas su sidabro spalvos plaukų kupeta ir raudonu apsiaustu – laukė, kol bus pastebėtas. Rankogaliai siuvinėti brangakmeniais, o drugelio formos segė, kuria buvo susegtas jo apsiaustas, kad nenukristų nuo pečių, turėjo sparnelius, kurie dar ir plezdeno. Nors laikėsi kaip vergas, jo žvilgsnis buvo kupinas godulio.

Šalia sustojo du išblyškę kalnų gyventojai ilgomis kojomis ir rankomis, o jų plaukai, nors vėjo ir nebuvo, plauktėsi jiems už nugarų.

Dabar Kardenas buvo Didysis karalius ir nesvarbu, girtas ar blavus, turėjo išklaudyti ir spręsti net ir menkiausias problemas bei suteikti malonę. Nė nenučiuokiau, kodėl jie atiduodavo savo likimą į jo rankas, bet fėjos – keistos būtybės.